

Gráf Orsolya nem tagja a zenekarnak, de olyan hangszeren játszik, amelyen kevesek - a szavak és a forma világa tartozik hozzá, no meg négy kollégája, akikkel a Pannon Filharmonikusok kommunikációs, marketing és értékesítési ügyeit intézik.

A menedzsment tagjaként dolgozik, immár megfelelő körülmények között, hiszen 2010. decemberében beköltözött a frissen átadott Kodály Központ falai közé az eddig több helyen próbáló és koncertező zenekar, valamint a háttérben dolgozó összes munkatárs. Nagy megkönnyebbülést látok a szemében, bár a hurcolkodás nyűgeit és megpróbáltatásait nem irigylem tőle. Annál inkább a mostani gyönyörű környezetet, olyan hangversenyteremmel, amellyel csak Budapesten a MÜPA versenyezhet. Most már mindenki megtalálta a helyét, „belakta” a házat, egy emeleti aulában, otthonos környezetben ülök Orsival szemben. Igazán most nem is a jelen, sokkal inkább az ide vezető út, érdekel.

- Mikorra tehető önnél a kommunikáció iránti érdeklődés megjelenése?

- Az egyetemen végeztem kommunikációs szakemberként, majd Budapesten egy lapkiadónál kezdtem ezen a területen dolgozni. A kisfiam születésekor hazajöttem Pécsre, majd amikor egy éves lett, akkor mentem el dolgozni a Pannon Filharmonikusokhoz. Megtetszett ez a terület, főleg az, hogy nem klasszikusan értékesítés orientált piaci szereplőnek kell a kommunikációját intézni. Nekem azt hiszem a marketingnek az a része fekszik igazán, ahol nem az értékesítés a hangsúlyos. Nagyon tudatos és kimunkált tevékenység folyik ezen a területen és ez a múltban is így volt. Fontos, hogy értéket teremtünk és ez a mindennapok során „töltést” ad a napi tevékenységnek és nekem is.

- Meséljen az iskolás évekről. Hova járt, mit tanult?

- Ahogy erre felé mondják „tüke” pécsi vagyok. Itt születtem és a szüleim révén még szőlők is van a hegyoldalon.

Középiskolai és egyetemi tanulmányaimat is itt végeztem, ahogy a beszélgetés elején említettem egy budapesti kitérőt leszámítva a szülővárosomhoz köt minden. Apró érdekesség, hogy a Pollack Mihály Építőipari Szakközépiskolában magasépítő technikai képzést szereztem, ennek meglehetősen kevés köze van ahhoz, amit később csináltam. Mivel műszaki vénával is rendelkezem a családom szerette volna, ha ezen a vonalon megyek tovább az egyetemen, de én másképp döntöttem. Persze az út nem volt ekkor sem nyílegyenes a kommunikáció irányába, hiszen a PTE-n néprajz szakon tanultam, de ezt követően végül kommunikációs tanulmányokat folytattam. Ha már a tükeség és a szülők is szóba kerültek, ők nem pécsi származásúak, de gyermekkoruk óta itt élnek a városban, most már nyugdíjas éveiket élik.

Édesapám a PTE Egészségtudományi Karának volt a gazdasági igazgatója, édesanyám pedig a családi vállalkozásban tevékenykedik. Ez egyébként egy méhészet, amelyben édesapám is jócskán bedolgozott, az egyetemi munkája mellett elnöke volt a méhészek országos szervezetének. A család bemutatása még nem teljes, hiszen van egy húgom, aki építőmérnök, vezető beosztásban dolgozik egy nagy cégnél és egy nővérem is van, ő egy barkácsáruház vezető helyettese Pécsen.

- Később az egyetemen néprajzot tanult. Hogyan nyergelt át a kommunikációra?
- Kulturális antropológiát tanultam, ezen keresztül kezdtem érdeklődni kicsit más irányba. Mindig szerettem feszegetni a határokat, újítani, megváltoztatni a környezetemben a dolgokat, ezért nem volt meglepő, hogy ezen a tudományon keresztül a kommunikáció irányába fordultam. Itt jöttem rá, hogy végeredményben mindennel kommunikálunk, nem csak a szóbeli és írásbeli megnyilvánulásunkkal, hanem a ruhánkkal, a hajviseletünkkel, a házunk színével is. Ezek mind-mind üzenetek, ezek az információk hatnak ránk, megváltoztatják a gondolkodásunkat. Egy szöveget is meg lehet úgy írni, hogy az olvasóra észrevétlenül hasson, hiszen senki sem úgy ül le egy könyvet, vagy bármilyen írásos anyagot tanulmányozni, hogy figyeljen, mi az ami hat rá, a jó író észrevétlenül fejt ki a hatását olvasóira. Időnként átadjuk magunkat a tartalomnak, adott esetben egy vizuális élménynek, vagy a zenének. A kulturális antropológián keresztül rengeteg olyan dolgot megtanultam, ami a befogadás hatásmechanizmusára vonatkozik. Most sem érzem magam tisztán marketingesnek és nem azért mert ez túl

szimpla, vagy dehonesztáló, hanem mert sokkal inkább illik a munkakörömre a kulturális menedzser kifejezés, hiszen ezt csinálom minden nap. Nem is elég tulajdonképpen a zenekar mellett csak marketing tevékenységet folytatni, ezt az itt eltöltött hét év fényesen bebizonyította.

- Ugorjunk vissza az időben, hét évvel ezelőtt miért költözött vissza Pécsre?

- Sajnos egy szörnyű tragédia történt, a kisfiam tizenegy hónapos volt, amikor a férjem autóbalesetben meghalt. Egy hónappal korábban a Pannon Filharmonikusokhoz hívtak dolgozni, de akkor nem mentem, a tragédia után viszont úgy gondoltam, hogy a legjobb terápia a munka, így éltem a felkínált lehetőséggel.

- Egy kiadó után ezért ez teljesen más volt, nem?

- Nem tanultam hangszeren játszani, de a nagyapám ebben a zenekarban játszott persze még jóval korábban. Később derült ki és Horváth Zsolt a PFZ igazgatója meg is erősített ebben, hogy nem árt egy kívülről érkező „friss szem” a csapatba. Én egyébként tisztelem a zenészek tudását és azt a hihetetlen nagy munkát, amelyet végeznek minden nap. Hamar beilleszkedtem és talán nem tűnik nagyképűségnek, ha azt mondom, hogy a zenekar tagjai is megszerettek engem.

- Ahogy észrevettem ez nem egy nyolcórás munka.

- Napi szinten sem az, de a koncertek miatt este és hétfélig is bizony helyt kell állni. Éveken keresztül egyedül láttam el ezt a feladatot, most már kicsit könnyebb, hiszen a kollégákkal megosztva végezzük az ügyeleti munkát. Ezen kívül

párhuzamosan is sok feladat van, koncertek kommunikációs anyagainak elkészítése, plakátok, kiadványok készítése, a jövő év tervezése - mindez sokszor egy napon belül, egyszerre zajlik. Ebben az a nehéz, hogy sok határidő van, nem lehet semmivel sem csúszni, hiszen minden feladat egyformán fontos.

- A Kodály Központban már rutinosan játszik és próbál a zenekar. Ez nyilván kezdetben rengeteg olyan típusú munkát generált, amely az ön által vezetett területre tartozott. Melyek most a legújabb feladatok?

- A tavasz fontos időszak lesz a mi szempontunkból, áprilisban egy XIX. század jegyében zajló bált tartunk itt a központban, ehhez nagyon sok háttérmunkát kell végeznünk. Ettől függetlenül mennek a bérletes előadások és más programok, így nincs idő csak egy dologgal foglalkozni. Nem melleleg jegyzem meg, hogy még zajlik a zenekar 200 éves évfordulójával kapcsolatos rendezvénysorozat is. Szóval nincs hiányérzetem, és a munkatársaimnak sem. Természetesen sietek hozzátenni ez a munka az életem, szeretem csinálni és talán nem szerénytelenség, ha azt mondom, hogy sikeresek is vagyunk ebben.